

BERLINOSTALGIJA

»Biti najden od občutka doma v nekem tujem mestu?«

Aleš Šteger: BERLIN

Sedem let. Sedem let? Pravljično število ... Toliko jih ta mesec napolnjuje Premiera, me opomni urednik Samo Rugelj, ko se pogovarjava, da bi morala počasi že napisati naslednjo kolumno. Mhm. Vsekakor čestitke in še veliko plodnih, ustvarjalnih let, si mislim. V glavi medtem, z na uho slabo prislonjenim telefonom, preračunavam. Osmišljam. Sedem let mi takole na suho ne pove nič. Čas merim po svoje. Po babje, če hočete. Letnice in datumi mi nekaj pomenijo šele, ko detektiram, kje na zemljevidu osebne zgodovine sem takrat bila. Koga sem ljubila. Za kaj živela ... (Zadnja dva stavka sem sicer hotela izbrisati, ker sta tako odvratno kičasta, pa ju ne bom. Ker sta tako odvratno kičasta.) Aha! se mi posvetijo iskrice v očeh, ko preračunam. In telefonska slušalka mi skoraj zleti v naročje. Naravnost na pravkar odprto in použivano poslastico izpod peresa Aleša Štegra. Berlin. Kar seveda – kot ponavadi – ni naključje.

Bilo mi je sedemnajst let in bila je ljubezen na prvi pogled. Na prvi stik, natančneje. Vedela sem takoj, ko sem se iz podzemlja, po katerem me je U-Bahn pripeljal z letališča, prebila na plan. S kovčki pod nogami in zemljevidom v roki sem stala ob veliki cesti, tako očitno izgubljeno sama, da ne bi mogel nihče niti približno pomisliti, da sem tu doma. In vendar sem se tako počutila. Takoj.

Berlin je bil moja iniciacija v odraslost. Ali pa morda v prej nikoli zares doživeto otroškost? Sedemnajst let sem živela zrelo in odgovorno (preveč za svoja leta, so menili mnogi). Po Berlinu nič več. Berlin mi je odprl vrata v norost. Tisto ustvarjalno, ki ti da krila. Uradno sem prišla na jezikovni tečaj, neuradno živela po svoje. Pri prelepi gostiteljici Belli, plesalki, s katero sva na gledališke predstave tihotapili buteljke in si v temi nazdravljali. V Berlinu sem spregovorila – po tretjem koktajlu z nekim Špancem. Kar naenkrat, v tekoči nemščini. V Berlinu me je, medtem ko sem na klopci brala Junga, našel ognjenolasi Dimitrij, se nasmejal in rekel: »Jung je moj Učitelj.« Mi razložil, kaj piše še v ostalih Jungovih knjigah. Me naučil, da je v Berlinu ob petih popoldne še vedno ravno pravi čas za zajtrk. Mi, nekdanji fizik, zdaj igralec, z žarečimi očmi pripovedoval o kvantni mehaniki. »Zakaj si zapustil fiziko?« sem se čudila. »Vse velike fizike je na koncu zanimala le še ... Skrivnost,« je zašepetal. In umolknil. Dimitrij je vedno znal umolkniti (in izginiti) ob ravno pravem času. Morda zato njegove besede še danes nosim s seboj ... V Berlinu sem si kupila sive hlače s širokimi hlačnicami in se nato pred ogledalom spakovala z legendarnim stavkom Marlene Dietrich: »Hvala Bogu, da sem Berlinčanka!«

Dva meseca manj kot sedem let pozneje, v Ljubljani, na kavču, z Aleševim Berlinom v naročju. Kakor je včasih januar sredi poletja, tako je včasih Berlin sredi Ljubljane. Je, ker je Aleševa knjiga enostavno odlična. To ni

knjiga o Berlinu, razmišljam, ta knjiga JE Berlin. Je tako zelo Alešev Berlin, tako zelo živ in resničen, tako poln karizmatičnega duha, da v njem najdem (tudi) svoj Berlin. So utrinki, nanizani mojstrsko, so stavki, katerih branje je čisti užitek. Kot pohajkovanje po Berlinu, kdaj pa kdaj brez ciljno, nikoli brezplodno.

»Berlin je pošast. Berlin je najbolj krasno mesto na svetu. Oba stavka držita in hkrati ne držita.«

Tina Košir